

РЕШЕНИЕ

№ 2049

гр. София, 17.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 02.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **1853** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 220 от Закона за митниците (ЗМ).

Образувано е по жалба на [фирма] (със старо фирмено наименование [фирма]), [населено място] срещу решение № К – 47 – 0419 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С. в частта, с която е определена законна лихва за забава, върху допълнително определеното задължение за ДДС в размер на 2 803,00 лева, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване.

В жалбата се излагат подробни доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон, обуславящи незаконосъобразност на оспореното решение. Жалбоподателят поддържа, че обжалваният административен акт няма мотиви, тъй като в него не е посочено правното основание, на което се претендира лихвата и коя е конкретната дата, от която следва да бъде изчислена лихвата. Поради непосочването на правно основание за определяне на лихвата твърди, че не може да се установи какъв конкретен вид лихва се дължи, от коя дата и в какъв конкретен размер. Излагат се съображения за характера на компенсаторната лихва по смисъла на чл. 214, ал. 3 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 г. на Съвета от 12.10.1999 г. и характера на лихвата за забава съгласно чл. 232, пар. 2 (б) от Регламент № 2913/92. В тази връзка жалбоподателят поддържа, че не дължи лихва за забава, тъй като допълнително определеното задължение за ДДС е взето под отчет на 21.05.2008 г., като след тази дата той не е бил уведомен за задължението си, а цялата главница е заплатена на същата дата. При незапочнал срок за изпълнение се приема, че

длъжникът не дължи лихва, какъвто неправилен извод са обосנוвали митническите органи. Процесуалният представител на жалбоподателя адв. Й. в писмени бележки излага подробно становище за основателност на жалбата. Моли съда да отмени оспорения акт в частта относно определеното задължение за заплащане на законната лихва върху главницата, считано от датата на възникване на задължението. Претендира направените по делото разноси в размер на 841,69 лева.

Ответникът – началникът на Митница Столична, чрез процесуалния си представител юрк. П. изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата. Оспорва като прекомерни претендираните по делото разноси от жалбоподателя.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно обстоятелството, че [фирма] (с предишно фирмено наименование [фирма]) е внесъл меден концентрат с произход от М., като стоките са оформени под режим „допускане за свободно обращение с едновременно освобождаване за крайно потребление” на 06.06.2007 г. с ЕАД № 07BG005003H000240 от същата дата. Оспорващият се явява купувач на процесната стока съгласно рамков договор за покупко-продажба на медни концентрати от 17.10.2005 г., сключен с доставчика „Р. Н.”, В. и ценови меморандум № 1 от 02.11.2006 г. към договора.

Въз основа на Заповед за възлагане № ЗАМ - 303/27.08.2007 г., Заповед за изменение № ЗАМ-320/25.09.2007 г. и Заповед № ЗАМ-340/19.10.2007 г. издадени от Директора на Агенция „Митници” на основание чл. 78 от Регламент № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992 г. за създаване на Митнически кодекс на общността и чл. 84 и сл. от ЗМ на [фирма] (със старо фирмено наименование [фирма]) е извършена проверка от дирекция „Последващ контрол” в ЦМУ с предмет установяване законосъобразността на действията на дружеството при прилагането на митническите режими: внос, едновременно пускане за свободно обръщение и освобождаване за крайно потребление, активно усъвършенстване, митническо складиране, реимпорт с едновременно поставяне под режим внос на стоки, които не са предмет на митнически облекчения, спазване на мерките на търговската политика, както и изпълнението на задължението за обезпечаване и заплащане на дължимите публични държавни вземания при поставяне на стоките под режим. Провереният период е от 01.01.2005 г. до 24.08.2007 г., който обхваща и вноса по процесния ЕАД.

За резултатите от проверката е съставен Протокол за заключително обсъждане на основание чл. 84к от ЗМ. С писмо изх. № 3000-589 от 07.11.2007 г. [фирма] (със старо фирмено наименование [фирма]) е подало до митническите органи писмено становище относно констатациите в протокола. След обсъждането му са съставени Доклад № 13/14.11.2007 г. и Допълнителен доклад № 13А/14.11.2007 г., връчени на жалбоподателя на 20.11.2007 г., с които е констатирано, че проверяваното лице е оформяло митнически режим внос (преди 31.12.2006 г.) или митнически режим „допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление” (след 01.01.2007 г.) на база провизорни фактури. Констатирано е също, че декларираната пред митническите органи при поставянето на стоките под режим внос и допускане за свободно обръщение с едновременно освобождаване за крайно потребление митническа стойност не представлява реално платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на чл. 35 от Закона за митниците и чл. 29, ал.1 от Регламент/ЕИО/ № 2913/92 на Съвета от 12.10.1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на

Общността, т.е не е договорената цена.

Дружеството е подало писмени възражения срещу констатациите в доклада с вх. № 26КК/72/04.12.2007 г., които са оставени без уважение и за констатациите от извършената проверка е изготвена докладна записка № 98/13 от 19.12.2007 г. на Държавен експерт в дирекция „Последващ контрол” към ЦМУ до Директора на Агенция „Митници”, изпратена в РМД С. с писмо № РМ 4400-0001/02.01.2008 г. и в Митница С. с писмо № 4416-0033/15.01.2008 г.

С уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания № 4416-0033/08.02.2008 г., връчено на жалбоподателя на 14.02.2008 г., е определен нов размер на митническата стойност /ДДС/ на внасяните стоки на основание чл. 35, ал. 1 от ЗМ и дължима лихва съгласно чл. 211а и следващите от ЗМ и Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания по 91 броя ЕАД, подробно описани в приложена таблица, сред които и ЕАД № 07BG005003H000240 от 23.05.2007 г.

Цитираното уведомление е било предмет на оспорване по адм. дело № 2362/2008 г. по описа на АССГ, 17 състав. С влязло в сила решение по адм. дело № 14282/2009 г. по описа на Върховния административен съд, VIII отделение е обезсилено решение № 44 от 31.07.2009 г. по адм. дело № 2362/2008 г. на АССГ и е оставена без разглеждане жалбата на [фирма] срещу уведомление за доброволно плащане на публични държавни вземания № 4416-0033 от 08.02.2008 г., издадено от началника на Митница С..

С оспореното в настоящото производство решение № К – 47 -0419 от 07.05.2008 г. на Митница С. е определено митническо задължение за ДДС в размер на 2803,00 лева и лихва, считано от датата на възникване на задължението (датата на вноса) до окончателното му изплащане.

По делото не е спорно обстоятелството, че допълнително определеното с решение № К – 47 – 0419 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С. задължение за ДДС е взето под отчет на 21.05.2008 г., както и се установява, че задължението е заплатено от дружеството на 21.05.2008г. съгласно представеното преводно нареждане.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на [фирма] на 13.05.2008 г., като е подадена жалба срещу административния акт до директора на Регионална митническа дирекция [населено място] с вх. № К 47 – 0458 от 29.05.2008 г., която е подадена по пощата с обратна разписка на 27.05.2008 г. Директорът на РМД – [населено място] не се е произнесъл с решение в 14 –дневния срок по чл. 97, ал. 1 от АПК вр. чл. 220 от ЗМ. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган, издател на оспореното решение с вх. № РМ К 47-0022 от 26.06.2008 г. Това означава, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 3, вр. ал. 2 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е законосъобразността на решение № К – 47 – 0419 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С. в частта относно дължимата законна лихва върху главницата, считано от датата на възникване на задължението до окончателното й заплащане. С определение от 30.03.2009 г. делото е прекратено в частта относно допълнително определеното задължение за ДДС в размер на 2803,00 лева.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания

административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, дали е съобразен с целта на закона.

Обжалваното решение е издадено от орган, разполагащ с материална компетентност, но при неправилно прилагане на материалния закон по следните съображения:

Според митническите органи съобразно резултатите от извършената проверка, включваща и процесния внос, декларираната от оспорващия митническа стойност не представлява реално платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на чл. 35 от ЗМ и чл. 29, ал. 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета, т.е. не е договорената цена. Прието е, че сумата следва да се досъбере на основание чл. 199, ал. 1, т.1 от ЗМ и чл. 56 от ЗДДС. Посочено е, че се дължи законна лихва върху определеното допълнително задължение за ДДС, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване. Материалноправните основания, на които е издадено решението, са нормите на чл. 201, чл. 214, чл. 218, § 2 и чл. 221 от Митническият кодекс на Общността, § 1, т. 13 от ДР на ЗМ и глава II от ППЗМ.

От друга страна, по силата на изричната разпоредба на чл. 16, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в случая е налице внос по смисъла на ЗДДС, доколкото е осъществено въвеждане на необщностни стоки на територията на РБългария. В процесния случай стоката се ползва от преференциално тарифно третиране в областта на митническото облагане, но същата подлежи на облагане с ДДС при въвеждането ѝ на територията на РБългария по правилата, предвидени при осъществяване на внос на територията на страната, доколкото не е налице хипотезата на общностна стока съгласно легалното определение на § 7, чл. 4 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета, и съгласно изричната разпоредба на § 8, чл. 4 от същия регламент същата имат статут на необщностна стока.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 54, ал. 1 от ЗДДС данъчното събитие в случаи като този възниква на датата, на която възниква задължението за заплащане на вносни митни сборове на територията на страната или би следвало да възникне, включително когато задължението не съществува или размерът му е нула; тогава става изискуем и данъкът. По силата на чл. 59, ал. 2 от ЗДДС, когато съгласно митническото законодателство възникне задължение за заплащане на лихви върху митните сборове по митническо задължение, възниква и задължение за заплащане на лихви върху несъбрания данък. Според чл. 201, § 1, б."а" и § 2 от Регламент № 2913/1992 г. на Съвета /Митнически кодекс на Общността (МКО), вносно митническо задължение възниква при допускане за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, като митническото задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация. Разпоредбата на чл. 217, § 1 от МКО постановява, че размерът на вносните сборове, който произтича от дадено митническо задължение, трябва да бъде изчислен незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което представлява вземане под отчет. Длъжникът, на основание чл. 221, § 1 от МКО, следва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага след като този размер бъде взет под отчет. По силата на чл. 222, § 1, б."а" от същия акт на вторичното право на ЕС, размерът на сборовете, за които е извършено уведомяването по чл. 221 трябва да бъде заплатен от длъжника в срока, който му е определен с поканата. Съгласно чл. 232, § 1, б. „б" от МКО, когато размерът на сборовете не е платен в определения срок, се събира лихва за забава, начислена върху

размера на сборовете, като нейният размер не може да бъде по-висок от лихвата за кредит.

Във връзка с приложното поле на цитираните като материалноправно основание за издаването на оспореното решение норми настоящият съдебен състав се счита обвързан от даденото от СЕС тълкуване с решение от 31.03.2011 г. по дело С – 546/2009 г., образувано по преюдициално запитване на Върховния административен съд, тричленен състав по адм. дело № 6099/2008г. с предмет, който е аналогичен на настоящия.

Видно от т. 27 от мотивите на това Решение, самият текст на разпоредбата на чл. 232, § 1, б. „б” от МКО предвижда начисляване на лихви след изтичане на срока за плащане, който е този, посочен в поканата за плащане по чл. 221, § 1 от МКО. В т. 32 и т. 33 от мотивите на решението СЕС определя, че „съгласно член 232, параграф 1, буква „б” от Митническият кодекс, лихвата за забава може да се начислява само за периода след изтичането на срока за плащане на митническото задължение, тъй като с посочената разпоредба не се цели нито да се предотвратят претърпените от митническите органи финансови загуби, нито да се компенсират ползите за стопанските субекти от дължащите се на техни действия закъснения при вземането под отчет на митническото задължение по смисъла на посочения кодекс, както и при определянето на неговия размер или на задълженото лице.

Когато митническото задължение възниква на основание чл. 202-205, чл. 210, чл. 211 и чл. 220 от Митническият кодекс, всички случаи, характеризиращи се с извършването на определено нарушение на митническата уредба на Съюза от страна на съответния стопански субект, както Митническият кодекс, така и Регламентът за прилагане предвиждат специални мерки, като например увеличение на митото със сума, съответстваща на размера на лихвата за забава, която би била дължима за периода от датата на възникването на митническото задължение до датата на вземането му под отчет или за периода от датата, на която е станало изискуемо първоначално взетото под отчет задължение, до датата на последващото вземане под отчет на това задължение. В този смисъл е Решение от 16 октомври 2003 год. по дело Н.-Н., С-91/02, Р..

От мотивите на решението на СЕС по втория преюдициален въпрос може да се направи извод, че разпоредбата на чл. 214, § 3 от МКО е неприложима за случая, тъй като тя се отнася за стоки, въведени под режим на активно усъвършенстване или митнически режим на временен внос, какъвто процесният случай не е.

Отговорът на третия преюдициален въпрос е категоричен, че общите принципи на правото на Съюза и по-специално принципът за законоустановеност на нарушенията и наказанията, не допускат националните власти да прилагат санкция за митническо нарушение, която не е изрично предвидена от националното законодателство.

При съобразяване на даденото от СЕС тълкуване на цитираните разпоредби на Регламент (ЕО) 2913/92 и Регламент № 2454 съдът достига до извода, че след като по делото по категоричен начин се установява, че процесното вземане за ДДС е взето под отчет на 21.05.2008г. и дружеството - жалбоподател не е било уведомено за задължението след датата на вземане под отчет, то това означава, че срокът за плащане на задължението въобще не е започнал да тече и не е изтекъл към 21.05.2008г. Не е спорно обстоятелството, че в 7-дневен срок от датата на вземане под отчет на процесното задължение същото е било заплатено. От изложеното в пар. 29 и пар. 32 от решението на СЕС е видно, че лихвата за забава по чл. 232, парагр. 1, б. б от Регламент 2913/92 няма за цел да компенсира финансови загуби на митниците за периода от

възникване на задължението до датата на последващото вземане под отчет на допълнителното задължение, нито представлява финансова санкция за вносителя то забавеното вземане под отчет на допълнителното задължение. Именно затова лихва не се дължи от датата на възникване на задължението, както неправилно е прието в случая от митническия орган. Тази лихва е дължима само при неизвършване на плащането в определения предоставен на длъжника срок за плащане и то само ако длъжникът не изпълни в така дадения му срок за изпълнение. Следователно, оспореният административен акт в обжалваната му част е издаден при неправилно тълкуване и прилагане на чл. 201 и чл. 214 от Регламент № 2913/92

В случая лихвите не могат да определят и на основание чл.214, § 3 от Регламент 2913/92, тъй като компенсаторните лихви, които се събират за периода от датата на възникване на задължението до последващото вземане под отчет на задължението или допълнителното задължение, не могат да бъдат прилагани за случаи, които не са изрично предвидени в Регламент № 2454, като СЕС изрично посочва, че такива лихви са приложими само за митнически режими с отложено плащане. В случая процесната стока (меден концентрат) не се намира под такъв митнически режим. Следователно, обвързвайки решението си с нормата на чл. 214 от Регламент № 2913/92 във връзка с чл. 201 от същия Регламент, митническата администрация счита, че е дължима компенсаторна лихва върху дължимото задължение, което обаче се явява недопустимо, тъй като стоката не е поставена под режим „активно усъвършенстване” или „временен внос”.

Действително съгласно нормата на чл. 211, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 199, ал. 1, т. 1 от ЗМ, когато размерът на митните сборове не е заплатен в определения срок, митническите органи събират законната лихва върху размера на митните сборове. Посоченият текст съвпада с този по чл. 232, § 1, б. „б” от МКО, за който заедно с останалите разпоредби на Кодекса и на Регламента за прилагане изрично в мотивите на СЕС е прието, че не съдържат обсъжданите санкции. В точка 23 от мотивите на цитираното в мотивите на Решението на СЕС по дело С-546/2009, Решение от 16 октомври 2003 г. по дело Н.-Н., С-91/02, R., стр. I-12077, е посочено, че „Митническият кодекс и регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че те не противоречат на правна уредба, която предвижда едно увеличение на митническото задължение в случай на възникване на митническо задължение по смисъла на чл. 202 и следващите от МКО или в случай на събиране a posteriori по смисъла на чл. 220 от същия кодекс. Тази обща сума съответства на лихвите за забава, които биха били дължими за въпросния период между възникването на митническото задължение и неговото вземане под отчет или също, в случай на събиране впоследствие по смисъла на чл. 220 от МКО, между датата на изискуемост на митническото задължение, взето под отчет първоначално и последващото му вземане под отчет, при условие, че лихвеният процент бъде определен при аналогични условия на тези, които преобладават в националното право за нарушения от същото естество и същата тежест и които придават на санкцията характер на ефективност, пропорционалност и възпиращ ефект. При липса на подобна национална уредба подобно санкционно увеличение на публичните задължения е недопустимо.

Не може да се приеме, че данъчно-задълженото лице дължи лихва, защото изобщо не му е предоставен срок за изпълнение. Съобразно цитираните норми на Регламент № 2913/92 и Регламент № 2454 се налага изводът, че за длъжника тече срок за изпълнение (плащане на дължимото задължение), ако същият е бил надлежно уведомен за това

след датата на вземане под отчет на вземането. В случая длъжникът въобще не е валидно уведомен за задължението след датата на вземането под отчет и срокът за плащане не е изтекъл към 21.05.2008г., въпреки че на посочената дата дружеството е заплатило дължимия ДДС. Полученото уведомление за задължението е преди датата на вземане под отчет на вземането, поради което се обосновава изводът, че дружеството не дължи лихва за забава, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване. Като е приел обратното, митническият орган е приложил неправилно материалния закон.

По тези съображения съдът намира, че жалбата на [фирма] е основателна и административният акт в оспорената му част следва да се отмени като незаконосъобразен.

С оглед изхода на спора и направеното от жалбоподателя чрез неговия процесуален представител искане за присъждане на разноските по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответната страна следва да бъде осъдена да заплати претендираната сума в размер на 841,69 лева. В тази връзка неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответната страна за прекомерност на претендираните разноски, доколкото по делото е внесена държавна такса, изслушано е заключение на вещо лице, самият спор представлява фактическа и правна сложност и в хода на производството, което се е развило в рамките на четири съдебни заседания не по вина на жалбоподателя и освен това делото е било предмет на разглеждане и от Върховния административен съд, оспорващият е бил надлежно представляван от адвокат.

С оглед на горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] (с предишно фирмено наименование [фирма]) решение № К – 47 – 0419 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С. в частта, с която е определена законна лихва за забава върху допълнително определеното задължение за ДДС в размер на 2 803,00 лева, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване.

ОСЪЖДА Митница Столична да заплати на [фирма], [населено място], обл. С. направените по делото разноски в размер 841,69 (осемстотин четиридесет и един лева и шестдесет и девет стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ :